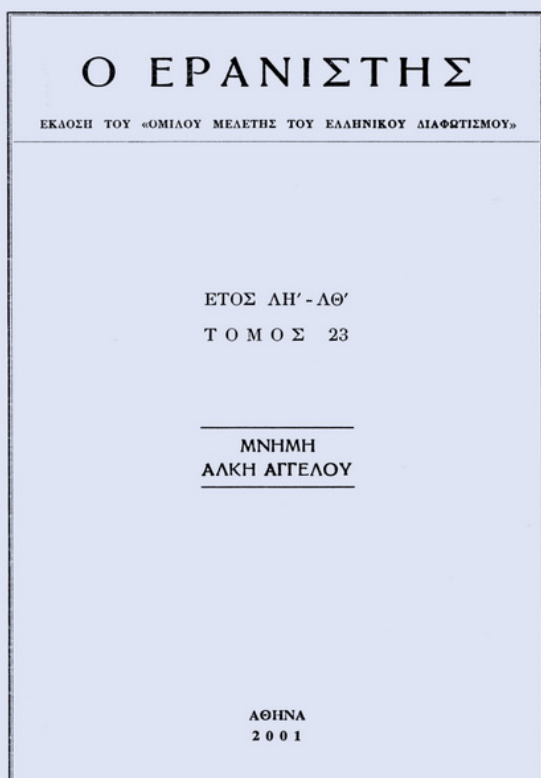

The Gleaner

Vol 23 (2001)

In Memoriam of Alkis Angelou

Κοραϊκά παραλειπόμενα

Εμμ. Ν. Φραγκίσκος

doi: [10.12681/er.169](https://doi.org/10.12681/er.169)

To cite this article:

Φραγκίσκος Ε. Ν. (2001). Κοραϊκά παραλειπόμενα. *The Gleaner*, 23, 306–316. <https://doi.org/10.12681/er.169>

ποιεῖται ἀπὸ τὰ μέχρι τώρα γνωστὰ γιὰ τὸ θέμα τοῦ μεταφραστικοῦ ιστορικοῦ τῆς *Χρηστοθήειας* σὲ δύο σημεία, πρῶτο, ὅτι ἡ ἐλληνικὴ μετάφραση ἔγινε ὄχι ἀπὸ τὸ ἰταλικὸ πρωτότυπο ἀλλὰ ἀπὸ λατινικὸ διάμεσο — μιὰ τέτοια μετάφραση πράγματι γνωρίζουμε ὅτι εἶχε δημοσιευτεῖ ἤδη τὸ 1595, σαράντα πέντε περίπου χρόνια μετὰ τὴν πρώτη αὐτοτελὴ ἰταλικὴ ἔκδοσιν¹⁸—, καὶ δεύτερο, ὅτι ἀνάμεσα στὸ λατινικὸ καὶ τὸ «Ἑλληνικόν», δηλαδή τὸ ἐξαρχαῖσμένο κείμενο τοῦ Α. Βυζάντιου, δὲν μεσολάβησε ἄλλη μετάφραση καὶ μάλιστα σὲ ἀπλὴ γλώσσα.¹⁹ Αὐτὴ ὅμως ἡ με ἐπιφύλαξη κατατεθειμένη μαρτυρία σ' ὅ,τι ἀφορᾷ τὴ σειρὰ τῶν γλωσσικῶν μεταμορφώσεων τοῦ *Galateo* μένει νὰ ἀξιολογηθεῖ μαζί με ὅλα τὰ ἄλλα ζητήματα γιὰ τὴ *Χρηστοθήεια* ὅπως τὰ περιγράψαμε στὴν ἀρχὴ τοῦ ἄρθρου.

ΕΜΜ. Ν. ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ

ΚΟΡΑΪ·ΚΑ ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΑ

1. Ἀνύπαρκτες μεταφράσεις τοῦ Κοραΐ

α) Παράφρασις τῶν... Αἰθιοπικῶν τοῦ Ἡλιόδωρου

ΣΤΗΝ ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΤΩΝ Αἰθιοπικῶν τοῦ Ἡλιόδωρου, ἔκδοσης πού εἶδε πρόσφατα τὸ φῶς σὲ μετάφραση Ἀλόης Σιδέρη,¹ ὁ συντάκτης τῆς, στὸ σημεῖο ὅπου κάνει λόγο γιὰ τὶς προηγούμενες νεοελληνικὲς μεταφράσεις τοῦ ἀρχαίου μυθιστορήματος, ἀναφέρει ἓνα ἀνάλογο ἐγχείρημα τοῦ Κο-

18. Εἶχε φιλοτεχνηθεῖ ἀπὸ τὸν Ἀγγλο Ν. Fierbertus (ψευδώνυμο τοῦ Ν. Fitz-Herbert) μετὰ τὸ τίτλο *Galathaeus, sive de moribus* καὶ ἀργότερα δημοσιεύτηκε στὴν ἔκδοση τῆς Πάδοβας 1728 ἀντικριστὰ μετὰ τὸ ἰταλικὸ πρωτότυπο. Φυσικὰ δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ ἀποτέλεσε ἡ τελευταία τὴ βάση τῆς μετάφρασης τοῦ Βυζάντιου, ὅπως πιθανολογοῦν οἱ Λαδὰς-Χατζηδῆμος, ὁ.π., δηλ. μετὰ τὸν θάνατο τοῦ κωνσταντινουπολίτη λόγιου.

19. Γιὰ ἀπευθείας μετάφραση τῆς *Χρηστοθήειας* τοῦ Βυζάντιου ἀπὸ τὰ λατινικὰ κάνει λόγο καὶ ὁ Κων. Κούμας, *Ἱστορίαι τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων*, Βιέννη 1832, τ. 12, σ. 574. Πβ. Περ. Ζερλέντης, ὁ.π., σ. 249, ὁ ὁποῖος ἀναδημοσιεύει, ὅπως ἀναφέραμε, τὸ ἐπεξηγηματικὸ σημείωμα τοῦ ἐκδότη γιὰ νὰ ἀποδείξει ἐσφαλμένη τὴν ἀπόψη τοῦ Κούμα. Ὁ λαρισαῖος λόγιος βέβαια δὲν μᾶς κατευθύνει σὲ κάποια συγκεκριμένη λατινικὴ πηγὴ, ὅπως τὸ εἶχε κάνει τριάντα χρόνια νωρίτερα ὁ Νικόδημος Ἀγιορείτης.

1. Ἡλιόδωρος Αἰθιοπικά ἢ τὰ περὶ Θεαγένην καὶ Χαρίκλειαν. Μετάφραση-Ἑπεξεργασία σημειώσεων Ἀλόης Σιδέρη. Εἰσαγωγὴ Γιώργης Γιατρομανωλάκης, Ἀθήνα, ἐκδ. «Ἀγρα», 1997.

ραῖ με τὰ ἐξῆς: «ὄχι μόνο ἐκδίδει με τρόπο ἀπαράμιλλο τὰ *Αἰθιοπικά* τὸ 1804 ἀλλὰ λίγα χρόνια ἀργότερα παραφράζει τὸ μυθιστόρημα τοῦ Ἡλιοδώρου, ἀπλοποιεῖ δηλαδὴ τὴ γλώσσα του καὶ τὸ καθιστᾷ περισσότερο εὐανάγνωστο καὶ προσιτὸ στοὺς πολλούς».² Καὶ λίγο παρακάτω: «Ἀκόμη καὶ ἡ παράφραση τοῦ Κοραῖ, δυσεῦρετη καθὼς εἶναι, λησμονήθηκε καὶ δὲν τὴν γνωρίζουν παρὰ ἐλάχιστα».³ Σὲ ὑποσημείωση παρέχονται τὰ ἀναγκαῖα βιβλιογραφικὰ στοιχεῖα: ἡ παράφραση τυπώθηκε στὴ Σμύρνη τὸ 1813 με ἐκτενεῖς σημειώσεις. Νὰ σημειωθεῖ ὅτι ἡ πληροφωρία γιὰ τὴ δεύτερη αὐτὴ συμβολὴ τοῦ Κοραῖ στὴ γνωριμία καὶ διάδοση τοῦ ἀρχαίου μυθιστορήματος ἀνάμεσα στοὺς συμπατριῶτες του πῆρε ἰδιαίτερη δημοσιότητα στὶς διὰ τοῦ τύπου παρουσιάσεις τῆς νέας μετάφρασης.

Ἡ κοραϊκὴ ἐργογραφία δὲν γνωρίζει τέτοια παράφραση, πολὺ περισσότερο τυπωμένη στὴ Σμύρνη τὸ 1813, ὅταν εἶναι γνωστὸ ὅτι ὅλα τὰ βιβλία τοῦ Κοραῖ ἔχουν ἐκδοθεῖ σὲ τυπογραφεῖα τῆς Δύσης (ἀκόμη καὶ αὐτὰ με ψευδεπίγραφο τόπο ἐκδοσης) καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει στὴν πρωτεύουσα τῆς Ἰωνίας θὰ ἀργοῦσε νὰ λειτουργήσει τὸν 19ο αἰῶνα ἄξια λόγου ἐλληνικὴ τυπογραφία (μόλις ἀπὸ τὴν τέταρτη δεκαετία καὶ πέρα).⁴ Ὅτι τὸ βιβλίον ἐκδόθηκε στὴ Σμύρνη δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, μόνο ποὺ αὐτὸ συνέβη πολὺ ἀργότερα, τὸ 1843, καὶ βέβαια δὲν φέρνει τὴν ὑπογραφή τοῦ Κοραῖ. Ὁ «παραφραστής» (ἔτσι ὑπογράφει τὰ προλεγόμενα τῆς ἐκδοσης), ἐγκρατὴς φιλόλογος, γλωσσομαθὴς καὶ με ἀποψη γιὰ τὴν ἐπιλογή του νὰ παραφράσει στὴν «καθομιλουμένη» τὰ *Αἰθιοπικά*, προτίμησε νὰ παραμείνει ἀνώνυμος, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ οἱ ξεκάθαρα διατυπωμένες ἀναφορές του στὴν ἐκδοσὴ τοῦ Κοραῖ («ὁ ἀοίδιμος Α. Κοραῖς», «ὡς λέγει ὁ Κοραῖς», «ὁ ἀείμνηστος οὗτος ἀνὴρ» κτλ.)⁵ δὲν ἀφήνουν περιθώρια γιὰ ὁποιοσδήποτε προσπάθειες ταύτισης τοῦ προσώπου του με τὸν σοφὸ τοῦ Παρισιοῦ. Ἡ μόνη σχέση ἀνάμεσά τους εἶναι ὅτι ὁ πρῶτος βασίστηκε, ὡς πιὸ ἀξιόπιστη φιλολογικὰ, στὴν ἐκδοσὴ τοῦ 1804 γιὰ νὰ ἐπιχειρήσει τὴν παράφρασή του: «Τοιαύτην λοιπὸν ἔχοντες ὑπ' ὄψιν ἐκδοσιν, ἴσως ἤθελόν τινες κρίνει ματαίαν τὴν παράφρασιν εἰς τὴν καθομιλουμένην κτλ.».⁶

Ὁ Ἀπόστολος Δασκαλάκης στὴ βιβλιογραφία τῶν ἔργων τοῦ Κοραῖ⁷ ὑπομνηματίζοντας τὸ λῆμμα τῶν *Αἰθιοπικῶν* σημειώνει σωστά:

2. "Ο.π., σ. 17.

3. "Ο.π., σ. 18.

4. Ἀθ. Δ. Χατζηδῆμος, «Σμυρναϊκὴ Βιβλιογραφία», *Μικρασιατικὰ Χρονικά* 4 (1948), 358 κ.ε.

5. *Παράφρασις τῶν... Αἰθιοπικῶν* τοῦ Ἡλιοδώρου, Σμύρνη 1843, Προλεγόμενα, σ. α, γ, ν καὶ ἄλλου. Κάποτε μάλιστα ἀσκεῖται κριτικὴ σὲ ἐτυμολογικὰ τοῦ Κοραῖ, σ. 403.

6. "Ο.π., σ. ξ.

7. Ὁ Ἀδαμάντιος Κοραῖς καὶ ἡ ἐλευθερία τῶν Ἑλλήνων, Ἀθήνα 1979, σ. 626.

«Βάσει τῆς ἐκδ. τοῦ Κ.: Παράφρασις τῶν κατὰ Θεαγέννην καὶ Χαρίκλειαν Αἰθιοπικῶν τοῦ Ἡλιοδώρου, Σμύρνη, τυπογρ. Μέλητος, 1843». Στὸν δελτιοκατάλογο ἐξάλλου τῆς Γενναδείου Βιβλιοθήκης καταγράφεται παρόμοιος συσχετισμός: «Παράφραση τῆς ἐκδοσης τῶν Αἰθιοπικῶν τοῦ Ἡλιοδώρου ἀπὸ τὸν Ἀδ. Κοραή, Παρίσι 1804». Ἀντίθετα οἱ Γκίνης-Μέξας στὴν *Ἑλληνικὴ Βιβλιογραφία*,⁸ μολονότι καταχωρίζουν τὸν τίτλο ἀπὸ αὐτοψία (ἔχουν δεῖ τὸ βιβλίον στὴν Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη τῆς Ἑλλάδος καὶ τῇ Γεννάδειο), ἀποφαινόνται βιαστικά: «Τοῦ Κοραῆ». Παρόλο ἐπίσης ποὺ ὁ Ἀθ. Δ. Χατζηδημόσιος εἶχε ἀντίτυπο τοῦ βιβλίου στὴν προσωπικὴ του βιβλιοθήκη, στὴ «Σμυρναϊκὴ Βιβλιογραφία»⁹ ἐμπιστεύθηκε ἀνεξέλεγκτα τῇ γνώμῃ τῶν προηγουμένων. Δὲν πρέπει, νομίζω, νὰ παρασύρθηκε ὁ συγγραφέας τῆς εἰσαγωγῆς, γιὰ τὴν ὁποία μιλάμε, ἀπὸ τοὺς συντάκτες τῶν δύο βιβλιογραφιῶν, ἀφοῦ ὅλοι βιβλιογραφοῦν τὴν ἐκδοσὴ τῆς παράφρασης στὴ σωστὴ τῆς χρονιά, δηλ. τὸ 1843. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἡ χρονολογία στὸ φύλλο τίτλου θὰ μπορούσε σὲ πρώτη ματιὰ νὰ διαβαστεῖ καὶ ὡς 1813 (δὲν ἔχει τυπωθεῖ εὐδιάκριτα ὁ ἀριθμὸς 4), ἀπλῆ ὅμως καὶ μόνο ἀνάγνωση τῶν προλεγόμενων τοῦ βιβλίου θὰ ἀπέτρεπε ἀπὸ τοῦ νὰ προσγραφεῖ στὸν Κοραῆ ἓνα ἔργο ποὺ δὲν τοῦ ἀνῆκε καὶ νὰ στερηθεῖ τὴν τιμὴ τοῦ πρώτου νεοέλληνα μεταφραστῆ τοῦ ἀρχαίου μυθιστορήματος ὁ ἄγνωστος σμυρναῖος λόγιος τοῦ 1843.

β) Γαλλικὴ μετάφραση τῆς Ὁρθόδοξου Διδασκαλίας τοῦ Πλάτωνα Μόσχας

Στὸ ἄρθρο του «Ὁ Κοραῆς καὶ ἡ θρησκεία» (ἐφημ. *Τὸ Βῆμα*, 4 Ἰαν. 1999)¹⁰ ὁ Δημ. Μιχαλόπουλος ἀναφερόμενος στὴ μετάφραση τῆς Ὁρθόδοξου Διδασκαλίας τοῦ μητρ. Μόσχας Πλάτωνα ἀπὸ τὸν Κοραῆ γράφει: «Ὅπως ὁ ἴδιος ὁ Κοραῆς ἀναφέρει, τὸ βιβλίον αὐτὸ μετέφρασε ἀπὸ τὰ γερμανικὰ στὰ γαλλικὰ γιὰ λόγους βιοπορισμοῦ. Στὴ χώρα μας ἔγινε γνωστὴ κυρίως ἑλληνικὴ μετάφραση ποὺ ἐκδόθηκε τὸ 1836, “πρὸς χρῆσιν τῶν σχολείων”, ἀπὸ τὸν Ἀνδρέα Κορομηλά (...). Σύμφωνα ἄλλωστε μὲ πληροφορίες ποὺ δίνονται στὸν σχετικὸ τόμο, ἡ πρώτη ἐκδοσὴ τῆς ἑλληνικῆς μετάφρασης εἶχε γίνῃ στὴ Λειψία πολλὰ χρόνια πρίν». Καὶ ἡ τελευταία αὕτῃ μετάφραση ἀφήνεται νὰ ἐννοηθεῖ ἀπὸ τὸν ἀρθρογράφο ὅτι ἦταν ἔργο τοῦ Κοραῆ, χωρὶς ὅμως νὰ διευκρινίζεται ἂν προέκυψε ἀπὸ τὸ γερμανικὸ ἢ τὸ δικό του γαλλικὸ διάμεσο.

Ἐδῶ τὰ πράγματα εἶναι πιὸ ἀπλά. Ὁ Κοραῆς δὲν μετέφρασε ποτὲ τὴν Ὁρθόδοξον Διδασκαλίαν τοῦ Πλάτωνα στὰ γαλλικὰ παρὰ ἀπευθείας στὰ ἑλληνικὰ τὴν ἐποχὴ ποὺ βρισκόταν ἀκόμη στὴ Σμύρνη (1779-1782), πρίν ἀπὸ τὴν ἐξοδὸν τοῦ γιὰ σπουδὲς στὴν Εὐρώπῃ.¹¹ Τὸ βιβλίον βγήκε

8. τ. Β', ἀρ. 3870.

9. *Ο.π.*, ἀρ. 156.

10. *«Νέες Ἐποχές»*, σ. 113.

11. Πρώτῃ μνηστὴ τῆς ὑπὸ ἐκτύπωση τότε ἀκόμη μετάφρασης βλ. στὸ γράμμα

τελικά από τὰ πιεστήρια τῆς Λιψίας τὸ 1782 μὲ σαφὴ τὴ βιβλιογραφικὴ δήλωση τοῦ μεταφραστῆ στὸν τίτλο: «μεταφρασθεῖσα πρῶτον μὲν ἐκ τῆς ρωσικῆς εἰς τὴν γερμανικὴν, νῦν δὲ ἐκ τῆς γερμανικῆς εἰς τὴν ἑλληνορωμαϊκὴν διάλεκτον». Ὁ Ἀνδρέας Κορομηλᾶς αὐτὴν ἀκριβῶς τὴ μετάφραση ἀνατύπωσε τὸ 1836,¹² κάτι ποὺ εἶχε ἤδη γίνεи ἀπὸ ἄλλους νωρίτερα στὴν Κέρκυρα καὶ τὸ Μόναχο, καὶ ἐπανειλημμένως θὰ γινόταν τὰ μεταγενέστερα χρόνια στὴν Ἀθήνα καὶ ἄλλοι. Ἄν χρειαζόταν νὰ ἀναζητήσουμε κάποια ἐξήγηση γιὰ τὴ σύγχυση ποὺ παρατηρεῖται στὸ ἐν λόγω δημοσίευμα ὡς πρὸς τὸ θέμα τῆς μετάφρασης, θὰ τὴν ἐντοπίζαμε στὴν πηγὴ τῆς πληροφορίας ποὺ ὁ συγγραφέας τοῦ ἔχει ἐπικαλεστεῖ: «Ὁπως ὁ ἴδιος ὁ Κοραῆς ἀναφέρει». Πραγματικά, ὑπεύθυνος γι' αὐτὴν εἶναι ὁ γέροντας τοῦ Παρισιοῦ. Στὴ διήγηση τοῦ *Βίου* του (1833)¹³ ἀνάγει χρονικὰ τὴ μετάφραση τῆς *Ὁρθοδόξου Διδασκαλίας* στὴν περίοδο τῶν σπουδῶν του στὸ Montpellier συμφύροντάς τὴν μὲ τὶς ἄλλες ἱατρικὲς μεταφράσεις ποὺ ἔκανε τότε ἀπὸ τὰ γερμανικὰ στὰ γαλλικὰ γιὰ βιοπορισμό: «Ἐκ τῶν κόπων τούτων ἦτο καὶ ἡ ἀπὸ τὸ Γερμανικὸν εἰς τὸ Γαλλικὸν μετάφρασις τῆς Κατηχήσεως τοῦ Ρώσου Πλάτωνος, τῆς Κλινικῆς ἱατρικῆς (Médecine clinique) τοῦ Selle κτλ.». Πρόκειται φυσικὰ γιὰ παραθύρημα τῆς γεροντικῆς μνήμης τοῦ Κοραῆ —καὶ δὲν εἶναι τὸ μόνον στὴν αὐτοβιογραφία του— τὸ ὁποῖο ὅμως στὸ μεταξὺ ἀποκαταστάθηκε σιωπηρὰ ἤδη ἀπὸ τὸν 19ο αἰῶνα χάρις τόσο στὴ γνώση τοῦ συνόλου τῆς αὐτοτελοῦς ἐργογραφίας του ὅσο καὶ στὰ δημοσιεύματα τῶν μετέπειτα ἐκδοτῶν, σχολιαστῶν καὶ θαυμαστῶν τοῦ ἔργου του.¹⁴

2. Ὁ Κοραῆς εἰσηγητὴς τοῦ ὅρου «ἀλληλογραφία»;

«Τοῦ ὀφείλουμε ἓνα πολύτιμο ἐπιστολικὸ ἔργο. Καὶ κάτι ἀκόμα: ἀνάμεσα σὲ πολλὰς ἄλλες καὶ τὶς λέξεις *ἀλληλογραφία* καὶ *ἐπιστολογραφία*». Ἄν αὐτὰ ἔγραφε ὁ Παν. Μουλλάς τὸ 1992 στὸ δοκίμιό του γιὰ τὴν ἐπιστο-

τοῦ Κοραῆ στὸν Πρωτοψάλτη Σμύρνης τῆς 9.9.1782 ἀπὸ τὸ Λιβόρνο στὸ δρόμο πρὸς τὸ Montpellier, *Ἀλληλογραφία*, ἔκδ. Ο.Μ.Ε.Δ., τ. Α', σ. 20, πβ. σ. 37 καὶ 47.

12. Στὸ φύλλο τίτλου τῆς ἀνατύπωσης δηλώνεται: «Μετάφρασις Α. Κοραῆ. Τυπωθεῖσα κατὰ τὸ 1772», χρονολογία ποὺ ἀναγράφεται σωστὰ στὸν πρόλογο τοῦ ἐνὸς ἀπὸ τὰ δύο, διαφορετικοῦ τραβήγματος, ἀντίτυπα ποὺ ἔχω ὑπόψη μου: 1782.

13. Ἀδαμαντίου Κοραῆ, *Προλεγόμενα* στοὺς ἀρχαίους *Ἑλληνες συγγραφεῖς*, Ἀθήνα, ἔκδ. Μ.Ι.Ε.Τ., 1986, σ. κγ'.

14. Βλ. Ἰακ. Ρῶτα, *Ἀπάνθισμα ἐπιστολῶν Ἀδαμαντίου Κοραῆ*, τ. Α', Ἀθήνα 1839, σ. η', Ἀνδρ. Μάμουκα, *Ἀδαμάντιος Κοραῆς, βίος καὶ ἔργα*. Εἰσαγωγικὸ σημείωμα Στερ. Φασουλᾶκη, Ἀθήνα, ἔκδ. Μ.Ι.Ε.Τ., 1989, σ. 12, 22 (φωτομηχανικὴ ἀνατύπωση τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ πρώτου τόμου τῶν *Μετὰ θάνατον εὐρεθέντων συγγραμμάτων*, 1881) καὶ Δ. Θερεσιανοῦ, *Ἀδαμάντιος Κοραῆς*, τ. Α', Τεργέστη 1889, σ. 109 κ.έ.

λογραφία,¹⁵ στο ένθετο «Επτά Ημέρες» της εφημ. *Ἡ Καθημερινή* (29 Νοεμβρ. 1998) τὸ ἀφιερωμένο στὰ 250 χρόνια ἀπὸ τὴ γέννηση τοῦ Κοραῆ υποστήριζε ὅτι ὁ τελευταῖος, γιὰ τὴν ἐπικοινωνία μέσω ἐπιστολῶν, εἶχε καθιερώσει τὸν ὅρο *ἐπιστολική κοινωνολογία* καὶ ὅτι ἡ ἀλληλογραφία εἶναι νεολογισμὸς ποὺ μπῆκε ἀργότερα στὴ γλώσσα μας.¹⁶ Προφανῶς ὁ Π. Μουλλάς στηρίχθηκε στὰ ἀντίστοιχα λήμματα τῆς *Συναγωγῆς νέων λέξεων* (1900) τοῦ Στ. Α. Κουμανούδη, ὅπου πράγματι οἱ λέξεις ἀποδίδονται στὸν Κοραῆ χωρὶς ὅμως νὰ προσδιορίζεται ὁ χρόνος ἐμφάνισής τους στὰ κείμενά του.¹⁷ Ἀπὸ τὴν πλευρά μου ὁδηγήθηκα στὸ πιὸ πάνω συμπέρασμα ὅχι μόνο γιὰτὶ ἐπανελημμένα χρησιμοποιεῖ ὁ Κοραῆς στὰ γράμματά του τὴν περίφραση («ἐπιστολική κοινωνολογία») ἀλλὰ καὶ γιὰτὶ παραδίδεται ἐκεῖ ἡ στιγμή τῆς ὀνοματοδοσίας αὐτῆς ὡς ἀποτέλεσμα διορθωτικῆς ἐπέμβασής του σὲ γραπτὰ φίλων του. Ἐκτοτε, προσεκτικότερη—ἀλλ' ὅχι συστηματικὴ—ἀναδίφηση στὸ σῶμα τῆς ἀλληλογραφίας, σὲ ὀρισμένες ἀπὸ τὶς ἐκδόσεις καὶ στὰ λεξικογραφικὰ ἔργα τοῦ Κοραῆ θὰ ἀναδείξει ὡς πρὸς τὸ θέμα αὐτὸ μιὰ ὀνοματολογικὴ πολυμορφία ἢ ὁποία ἐκφράζεται μὲ δύο τρόπους: πρῶτον, μὲ τὴ διατύπωση τεκμηριωμένων γλωσσικῶν προτάσεων γιὰ τὴν καθιέρωση μιᾶς συγκεκριμένης ὀρολογίας, καὶ δεύτερον, στὴ ροὴ τοῦ ἐπιστολικοῦ κυρίως λόγου, μὲ τὴ χρησιμοποίηση ἐκφράσεων μὲ τὶς ὁποῖες ἄλλοτε μπαίνει σὲ ἐφαρμογὴ καὶ ἄλλοτε παραμερίζεται ἡ λεξικογραφικὴ θεωρία. Ὁ Κοραῆς δείχνει τότε νὰ ἔχει ξεχάσει ἢ νὰ μὴν ἐμπιστεύεται τὶς ἐπιστημονικὰ ἐκφρασμένες θέσεις του, ὀρισμένες ἄλλωστε ἀπὸ τὶς ὁποῖες εἶχε διατυπώσει μὲ ἐπιφύλαξη.

Νὰ πάρουμε τὰ πράγματα μὲ τὴ σειρά. Τὸ πρόβλημα τοῦ πῶς ἔπρεπε νὰ ἀποδοθεῖ στὰ ἑλληνικὰ ἡ διαδικασία ἀνταλλαγῆς ἐπιστολῶν μεταξὺ προσώπων, δηλ. νὰ πλαστεῖ τὸ μεταφραστικὸ δάνειο τοῦ γαλλικοῦ *correspondance*, ἀπασχόλησε, ὅπως θὰ δοῦμε, τὸν Κοραῆ μόλις τὸ 1804. Μέχρι τότε σὲ πρώιμες περιόδους τῆς ἑλληνικῆς ἀλληλογραφίας του (1786-1788) δὲν δίσταζε νὰ χρησιμοποιεῖ τὸν γνώριμο στὴν ἐμπορικὴ τάξη ἰταλικὸ ὅρο *κορροισπονδέντζα* καὶ τὰ συγγενῆ ρηματικὰ *κορροισπονδέρω* καὶ *κορροισπονδέντες* (μὲ τὴ σημασία τοῦ ἀντεπιστέλλοντος μέλους).¹⁸ Τὰ ἐπόμενα χρόνια (1790-1796) στὰ γράμματά του στὸν ἴδιο ἀποδέκτη,

15. Ὁ λόγος τῆς ἀπουσίας. Δοκίμιο γιὰ τὴν ἐπιστολογραφία μὲ σαράντα ἀνέκδοτα γράμματα τοῦ Φώτου Πολίτη (1908-1910), Ἀθήνα, Μ.Ι.Ε.Τ., 1992, σ. 176.

16. Ὁ «ἐπιστολογράφος Κοραῆς», σ. 11. Ἄν καὶ ὀφθαλμοφανές, ὁ ἀναγνώστης τοῦ ἄρθρου παρακαλεῖται νὰ διορθώσει τὸ τυπογραφικὸ λάθος σχετικὰ μὲ τὰ χρονολογικὰ ὅρια τῆς ἀλληλογραφίας Κοραῆ: 1773-1833, κατὰ τοῦ ἰσχύει καὶ γιὰ τὴν ἀνατύπωσή του στὸν τόμο *Μορφὲς τῆς ἐθνεγερσίας*, Ἀθήνα 2001.

17. Χρησιμοποιῶ τὴ φωτομηχανικὴ ἀνατύπωση τῶν ἐκδόσεων «Ερμῆς», Ἀθήνα 1980, Προλεγόμενα Κ. Θ. Δημαρᾶ, σ. 43-44 καὶ 401.

18. Ἀδ. Κοραῆς, *Ἀλληλογραφία*, ἐπιστ. πρὸς Δημ. Λῶτο, 11.7.1786, τ. Α', σ. 69 καὶ 16.8.1787, ὁ.π., σ. 80, πβ. σ. 92. Ὁ ὅρος *κορροισπονδέντζα* θὰ ἐμφανιστεῖ πάλι τὸ 1811, τ. Γ', σ. 90, στὴν ἴδια μάλιστα σελίδα μὲ τὸν ὅρο *ἀλληλογραφία* μὲ κάποια χροιά εἰρωνείας.

τὸν Πρωτοψάλτη Σμύρνης, θὰ ἀντικαταστήσει τὴν ξένη λέξη μὲ μιὰ συνδυαστικὴ ἑλληνικὴ ὀνομασία: ἐπιστολική — ἢ δι' ἐπιστολῶν — κοινολογία,¹⁹ ὀνομασία τὴν ὁποία εἶχε ἀπὸ παλιὰ ἐπινοήσει. Πραγματικά, ἡ περιφραση αὕτῃ πρωτοαπαντᾷ ἤδη τὸ 1782 στὸ δημοσίευμα μὲ τὸ ὅποιο ὁ Κοραῆς θὰ ἐγκαινιάζε τὴ συγγραφικὴ του δρᾶση, τὴ μετάφραση τῆς Ὁρθοδόξου Διδασκαλίας τοῦ Πλάτωνα Μόσχας.²⁰

Ἐχοντας, λοιπόν, διαμορφώσει στὸ μυαλό του πάνω ἀπὸ δύο δεκαετίες τὴν ἑλληνικὴ ἀπόδοση τοῦ ξένου ὅρου, στὶς ἀρχές τοῦ 19ου αἰώνα, ὅταν προέκυψε σχετικὸ πρόβλημα, θὰ τὴν προτείνει πρὸς καθολικὴ χρῆση, μολονότι, ὅπως φαίνεται, δὲν εἶχε πειστεῖ ἀπόλυτα γιὰ τὴν καταλληλότητά της. Ὁ Ἡ' Ἀνταπόκρισις — ἔγραφε στὶς 8 Νοεμβρίου 1804 στὸν Ἀλέξανδρο Βασιλείου διορθώνοντας τὸ κείμενο μιᾶς «ἐγκυκλίου» τοῦ ποῦ ἀπευθυνόταν προφανῶς σὲ ἐμπόρους — δὲν ἐκφράζει ὀλοκλήρως τὴν *Correspondance*, ἀν καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον ἡ λέξις αὕτη φοβοῦμαι ὅτι θέλει μείνει εἰς τὸ γένος. Ἡ ἀνταπόκρισις δὲν ἐμπορεῖ νὰ σημάνῃ πλὴν μίαν, τὸ πολὺ δύο ἀποκρίσεις: ἡ Κορρισπονδέντζα εἶναι ὅρος περιεκτικὸς καὶ σημαίνει γραφὰς καὶ ἀποκρίσεις συνεχεῖς καὶ πολυχρονίους, ὁποῖαι εἶναι, ἢ καὶ ὑποθέτονται νὰ ᾔναι, αἱ πρὸς ἀλλήλους ἐπιστολαὶ τῶν πραγματευτῶν. Ἴσως ἦτον κάλλιον νὰ λέγεται Ἑπιστολικὴ κοινολογία.²¹

Ἀν ἡ ἀνταπόκρισις διέψευσε τελικὰ τοὺς φόβους τοῦ Κοραῆ ὅτι θὰ ἐπικρατοῦσε στὸ ἑλληνικὸ λεξιλόγιο ὡς μοναδικὸ μεταφραστικὸ δάνειο τοῦ *correspondance* — ἔτσι πάντως ἐξελληνίζαν τὴν ξένη λέξη τὰ διγλωσσα ἢ πολὺγλωσσα ἑλληνικὰ λεξικά τοῦ 18ου αἰώνα καὶ αὐτὸς ὁ ὅρος εἶχε γενικὰ καθιερωθεῖ στὸ χῶρο τοῦ ἐμπορίου²² — ἡ δική του πρόταση ὀνοματοδοσίας, ἰδιωτικὰ ἄλλωστε διατυπωμένη, δὲν εἶχε ἐκ τῶν πραγμάτων ἀπήχηση. Τόσο περισσότερο ὅσο καὶ ὁ ἴδιος, μολονότι συνέχισε νὰ τῇ

19. Ὁ.π., σ. 131, 302, 497.

20. Ὁρθόδοξος Διδασκαλία, Λεψία 1782, Μέρος Β', σ. 126, σημ.: «ἡ δι' ἐπιστολῶν κοινολογία τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας μετὰ τῶν Λουθηρανῶν».

21. Ἀλληλογραφία, ὅ.π., τ. Β', σ. 207.

22. Βλ. π.χ. τὸ ἑλληνογαλλοῖταλικὸ Λεξικὸ τοῦ Γ. Βεντότη, 1790 (ἐπανεκδ. 1806, 1816), τὸ γαλλοελληνικὸ τοῦ Ἰδίου, 1804, τὸ ἱταλοελληνικὸ τοῦ Σπ. Βλαντῆ, 1792 (ἐπανεκδ. 1806, 1815). Βλ. ἐπίσης τὸ Ἑπιστολόγιον τοῦ Σπ. Μίλια, Βενετία 1757, σ. 360 καὶ τὶς ἐπανεκδόσεις του, τῇ Σκριπτούρα δόπια τοῦ Θωμᾶ Δημητρίου, Βιέννη 1794, λ. Κορρισπονδέντζα στὸ περιεχόμενο ἐκεῖ «Λεξικὸν διὰ τὰς παρὰ τοῖς Πραγματευταῖς συνηθισμένας ἑτερογλώσσους Λέξεις», καθὼς καὶ τὸ μεταφρασμένο ἀπὸ τὰ ἱταλικά ἐμπορικὰ ἔγχειρίδιο τοῦ Ἰω. Μακμαροτούρη μὲ τὸν διγλωσσο τίτλο *Il Corrispondente Triestino...* Ὁ Ἀνταποκριτὴς τοῦ Τεργέστιον, Τεργέστη 1800. Στὰ 1815 ὁ Νικόλαος Παπαδόπουλος στὴν Ἑμπορικὴ Ἑγκυκλοπαιδεία μιλάει γιὰ τοὺς παρατηρούμενους ξενισμούς «εἰς τὰς ἐμπορικὰς ἀνταποκρίσεις», βλ. φωτομηχανικὴ ἀντύπωση τοῦ ἐγχειριδίου ἀπὸ τὸ Πολιτιστικὸ Ἰδρυμα ΕΤΒΑ, Ἀθῆνα 1989, τ. Α', σ. ιστ', ἀλλὰ τὸ 1837 ἡ Ἀλληλοδιπλογραφία τοῦ Π. Χαρίση ἐπεξηγεῖται ἤδη ὡς «σύγγραμμα ἐμπορικὸν ἐπὶ τῆς ἀλληλογραφίας τοῦ ἐμπόρου», Γκίνης-Μέξας, Ἑλληνικὴ Βιβλιογραφία, τ. Β', ἀρ. 2743.

χρησιμοποιεί ως τὰ βαθιά του γηρατειά, τὴν παρουσίασε ἐξαρχῆς μὲ κάποια διστακτικότητα (λόγω ἄραγε τῆς περιφραστικῆς διατύπωσής της;), ἐνῶ δὲν θέλησε νὰ τὴ συμπεριλάβει στὸ λημματολόγιο τῶν δύο λεξικῶν του. Ἐτσι, στὴ συλλογὴ τῶν Ἀτάκτων (1828-1835) ἀλλὰ καὶ τὴν ἀδημοσίευστὴ ὅσο ζοῦσε Ὑλὴ Γαλλογραικοῦ Λεξικοῦ (1881),²³ ποὺ πρέπει νὰ τὴ θεωρήσουμε ὡς μία ἀπὸ τὶς πρώιμες ἀποταμιεύσεις γλωσσικοῦ ὕλικου στὶς ὁποῖες στηρίχθηκε ἡ λημματογραφικὴ συγκρότηση τοῦ προηγούμενου ἔργου, προτείνει νέα ὀνομασία, τὸν μονολεκτικὸ ὄρο διεπιστολή καὶ ἀντίστοιχα τὰ διεπιστέλλω καὶ διεπιστολεῦς. Ἀντιγράφω τὸ σύντομο λῆμμα ἀπὸ τὸ Γαλλογραικὸ Λεξικό: «Correspondance (Commerce de lettres). Συγχωρεῖται νὰ τὸ ὀνομάσωμεν Διεπιστολή, ἐπειδὴ ὁ Πολύβιος ὠνόμασε μὲ τὴν ἀπὸ πρόθεσιν Διαπιστολήν τὴν ἀμοιβαίαν ἀποστολήν».²⁴ Στὸ ἐπόμενο λῆμμα, *Correspondant*, ἡ λέξη ἐρμηνεύεται Διεπιστολεῦς χωρὶς ἄλλα σχόλια.²⁵ Στὸν δεῦτερο ἐξάλλου τόμο τῶν Ἀτάκτων λημματογραφεῖται μόνον τὸ Διεπιστολεῦς, ἀλλὰ στὴ σχετικὴ παραγωγή, ποὺ εἶναι ἀναλυτικὴ, ὁ Κοραῆς ἀπορρίπτει καὶ πάλι τὸ ἀνταποκρίνομαι καὶ τὰ παράγωγά του, ὑπερασπίζεται ἄμεσα τὸ διεπιστέλλω καὶ ἔμμεσα τὸ διεπιστολή, ἐνῶ παρεμβάλλει ἀπλῶς ὡς ἐρμηνεῦμα τοῦ δευτέρου ρήματος, προσαρμοσμένη λεκτικὰ στὴν περίστασι, τὴ γνωστὴ περιφρασὴ του. Μεταφέρω ἐδῶ τὸ κυριότερο μέρος τοῦ λήμματος: «Διεπιστολεῦς. Μὲ τοῦτο τὸνομα ἐρμηνεύσα ἀνωτέρω (σ. 168) τὸ σύνθηες μάλιστα εἰς τοὺς ἐμπόρους correspondant τῶν Γάλλων, μὴν ἔχων πῶς ἄλλως νὰ τὸ ἐρμηνεύσω. Τὸ ἀπὸ τινος λεγόμενον Ἀνταποκριτῆς παράγεται ἀπὸ τὸ Ἀνταποκρίνομαι καὶ τοῦτο σημαίνει, Ἀποκρίνομαι εἰς ἐπιστολήν, καὶ ὅχι τι πλεόν. Τὸ Διεπιστέλλω, ἐξεναντίας, δηλοῖ Κοινολογῶ ἀμοιβαίως καὶ συνεχῶς, ἢ καὶ συνήθως, μ' ἄλλον τινὰ δι' ἐπιστολῶν. Παρόμοια ὀνομάζει ὁ Πολύβιος (V, 103, § 8) Διαπιστολάς, τὰς ἀμοιβαίας στάσεις τῶν πρέσβειων (des ambassades réciproques)...».²⁶

«Μὴν ἔχων πῶς ἄλλως νὰ τὸ ἐρμηνεύσω». Καὶ ὅμως τόσο τὸ *correspondant*, μὲ τὴ σημασία ὅχι τοῦ ἐμπορικοῦ ἀνταποκριτῆ ἀλλὰ τοῦ «διεπιστολέως (δηλ. τοῦ ἀντεπιστέλλοντος μέλους) Ἀκαδημιῶν», ὅσο καὶ τὸ *correspondance* μὲ τὴ σημασία τῆς γραφῆς καὶ ἀνταλλαγῆς ἐπιστολῶν, ἀποδίδονται στὰ γράμματά του ἀπὸ τὸ 1806 καὶ μὲ ἄλλους ὅρους, οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ὁποῖους καθιερώθηκαν μεταγενέστερα στὸ ἐλληνικὸ λεξιλόγιο. Ἀναφέρομαι στὶς λέξεις ἐπιστολογράφος (πρωτοεμφανίζεται τὸ 1806),²⁷ ἐπιστολογραφία (τὸ 1807),²⁸ ἐπιστολιμαῖον μέλος

23. Δημοσιεύτηκε στὸν πρῶτο τόμο τῶν *Μετὰ θάνατον εὐρεθέντων*, μὲ ἐπιμέλεια Ἀνδρ. Ζ. Μάμουκα. Βλ. τώρα φωτομηχανικὴ ἀνατύπωσή της στὴ σειρὰ τῆς NEB, Ἀθήνα 1994, μὲ ἐπιμέλεια Ἀλκη Ἀγγέλου.

24. Ὁ.π., σ. 92.

25. Ὁ.π., σ. 92.

26. Ἀτακτα, τ. Β', Παρίσι 1829, σ. 407.

27. Ἀλληλογραφία, ἐπιστ. πρὸς Ἄλ. Βασιλείου, μετὰ 15.7.1806, τ. Β', σ.

342. Τὴ λέξη τὴ βρίζω ἐπίσης στὰ χρόνια 1811 καὶ 1827.

28. Ὁ.π., ἐπιστ. στὸν ἴδιο 4.5.1807, σ. 382.

(τὸ 1808),²⁹ ἀλληλογραφία (τὸ 1810),³⁰ προσγεγραμμένος Ἀκαδημίας (τὸ 1810),³¹ ἀλληλογραφικὸν μέλος (τὸ 1815).³² Ἀντίθετα, τὰ διεπιστολή, διεπιστέλλω καὶ διεπιστολεύς, παρὰ τὴ δημόσια προβολή τους ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸ δημιουργό τους, δὲν πέρασαν σὲ χρῆση στὰ γραπτὰ του, παρέμειναν νεκροὶ τύποι νὰ κοσμοῦν μονάχα τὰ λήμματα τῶν λεξιλῶν του. Τώρα, ὡς πρὸς τὸ βαθμὸ συχνότητος μὲ τὸν ὁποῖο ἀπαντοῦν οἱ ὑπόλοιποι ὅροι, τὸ προβάδισμα ἀνήκει στὴν περίφραση ἐπιστολική—ἢ δι' ἐπιστολῶν—κοινολογία: 17 φορὲς ἀπὸ τὸ 1782 ὡς τὸ 1830,³³ καὶ ἀκολουθοῦν μὲ 5 φορὲς ὁ καθένας οἱ ὅροι ἀλληλογραφία καὶ ἐπιστολογραφία ἀνάμεσα στὰ χρόνια 1810-1816³⁴ καὶ 1807-1824³⁵ ἀντίστοιχα, ἀριθμοὶ ποὺ μπορεῖ νὰ μεταβληθοῦν μὲ μιὰ συστηματικότερη ἀποδελτίωση τῶν κειμένων. Χαρακτηριστικὸ πάντως εἶναι ὅτι ὁ Κοραῆς κάνει χρῆση μετὰ τὸ 1810 καὶ τῶν τριῶν ἀδιαφόρως μὲ ἐξαίρεση τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του, ὅταν ἐπιστρέφει ἀποκλειστικὰ στὴν ἀρχικὴ του περίφραση.

Ὑστερα ἀπὸ τὰ παραπάνω, πρέπει ἄραγε νὰ τὸν θεωρήσουμε εἰσηγητὴ τῶν ὅρων ἀλληλογραφία καὶ ἐπιστολογραφία, σύμφωνα μὲ τὸν Στ. Κουμανούδη καὶ πρόσφατα τὸν Π. Μουλλά; Ὅσο θὰ μᾶς λείπει μιὰ ἠλεκτρονικὴ τράπεζα δεδομένων τοῦ γλωσσικοῦ πλούτου ὅλων ἢ ἔστω τῶν σπουδαιότερων κειμένων τῆς παλαιότερης νεοελληνικῆς γραμματείας, στὰ ὁποῖα θὰ ἔχουν θέση καὶ οἱ ἐκδεδομένες ἀλληλογραφίες τῶν Ἑλλήνων λογίων, ἡ ἀποθησαύριση τῶν νεολογισμῶν καὶ ὁ χρονικὸς προσδιορισμὸς τῆς ἐμφάνισής τους θὰ ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχει σπασμωδικὸ χαρακτήρα καὶ νὰ συνιστᾷ ἓνα ἐγχείρημα δύσκολο καὶ παρακινδυνευμένο.³⁶

29. Ὁ.π., ἐπιστ. στὸν ἴδιο 28.9.1808, σ. 473.

30. Ὁ.π., ἐπιστ. στὸν ἴδιο 24.9.1810, τ. Γ', σ. 52.

31. Ὁ.π., ἐπιστ. στὸν ἴδιο 4.1.1810, σ. 2.

32. Ὁ.π., ἐπιστ. στὸν ἴδιο 26.12.1815, σ. 447. Πβ. Σ. Α. Κουμανούδης, *Συναγωγή*, ὁ.π., σ. 44.

33. 1782, 1790, 1793, 1796, 1804, 1806 (5), 1808, 1813, 1816, 1818, 1825, 1828, 1830.

34. 1810, 1811, 1815 (2), 1816. Νὰ σημειωθεῖ ὅτι ἡ λέξις ἀπαντᾷ καὶ σὲ γράμμα τοῦ 1825 πρὸς Κοραῆ τοῦ μητρ. Οὐγγροβλαχίας Ἰγνατίου, ὁ.π., τ. Ε', σ. 230, ποὺ σημαίνει πῶς ἤδη δὲν ἦταν ἄγνωστη στοὺς κύκλους τῶν πεπαιδευμένων.

35. 1807, 1813, 1819, 1824 (2).

36. Στὸ δημοσίευμα τῆς Α. Ἀναστασιάδης-Συμεωνίδης, *Νεοελληνικὸς δανεισμὸς τῆς Νεοελληνικῆς*. Ἀμεσα δάνεια ἀπὸ τὴ γαλλικὴ καὶ ἀγγλοαμερικανικὴ. Μορφωτολογικὴ ἀνάλυση, Θεσσαλονίκη 1994, ἡ ἐξέταση τοῦ γλωσσικοῦ ὕλικου ἀπὸ ἐλλειψὴ ἀνάλογων ἐργασιῶν γιὰ τοὺς παλαιότερους αἰῶνες, πλὴν τῆς *Συναγωγῆς* Κουμανούδης, εἶναι συγχρονικὴ καὶ περιορίζεται στὸν 20ῦ αἰῶνα. Κείμενα τῶν χρόνων τοῦ Διαφωτισμοῦ ποὺ νὰ ἔχουν ὑποστῇ ἠλεκτρονικὴ ἐπεξεργασία δὲν γνωρίζω ἄλλα πέρα ἀπὸ τὶς Ἐφημερίδες τοῦ Π. Κοδρικᾶ μὲ βάση τὴν ἐκδόσή τους ἀπὸ τὸν Ἄλκη Ἀγγέλου (1963, β' ἐκδ. 1991). Στὸ πλαίσιο τῆς λεξιλογικῆς ἀνάλυσης ἀποθησαυρίστηκαν καὶ οἱ νεολογισμοὶ τοῦ κειμένου, βλ. Ἀλεξάνδρα Σφοινῆ, *«Λεξιλόγια καὶ Διαφωτισμός: Οἱ Ἐφημερίδες τοῦ Π. Κοδρικᾶ»*, *Νεοελληνικὴ παιδεία καὶ*

Π.χ. για τη λέξη *ἐπιστολογραφία* έχει γραφεί ότι μαρτυρείται από το 1782 χωρίς όμως παραπομπή σε συγκεκριμένη πηγή.³⁷ Είναι πράγματι έτσι; Μέχρι να αποδειχθεί η ορθότητα του ισχυρισμού αυτού, μπορούμε με επιφύλαξη να αποδίδουμε τη δημιουργία του όρου, όπως και του παράγωγου *ἐπιστολογράφος*, στον Κοραή. Από το άλλο μέρος χρονικό όροσημο της εμφάνισης της λέξης *άλληλογραφία* πρέπει προς το παρόν να θεωρείται το έτος 1757, αφού τότε τη συναντάμε ως λήμμα *άφετηρίας* του *Λεξικού τετράγλωσσου* του Γεωργίου Κωνσταντίνου. Αυτό σημαίνει ότι έχει καταχωριστεί ως αρχαία λέξη (άπαντᾷ στον Ευστάθιο Θεσσαλονίκης), της οποίας η άπλοελληνική έρμηνεία είναι «ή άμοιβαία και προς άλλήλους γραφή», ή λατινική «*Mutua scriptio*» και ή ιταλική «*Lo scrivere scambievolmente*³⁸», δέν γίνεται δηλαδή από τον λεξικογράφο καμιά συσχέτιση με το κοινόχρηστο *corrispondenza*. Τοῦ ὅρου ὅμως ὡς νεοελληνικοῦ ἐννοιολογικοῦ ἰσοδύναμου τῶν ἀντίστοιχων ἰταλικῶν καὶ γαλλικῶν ἐντοπιζόνται μνεῖες, ὅσο γνωρίζω, μόλις τὸν 19ο αἰῶνα καὶ πάντως πρὶν ἀπὸ τὴ χρονιὰ (1810) ποὺ τὸν πρωτοβρίσκουμε στὸν Κοραή.

Πρόκειται γιὰ τὸ *Ἐπιστολάριον* τοῦ Δημ. Ν. Δάρβαρη, Βιέννη 1808 καὶ τὸ *Λεξικὸν τῆς Γαλλικῆς γλώσσης* τοῦ Γρηγ. Ζαλίκोगλου, Παρίσι 1809, ἀνατύπωση Βενετία 1815. Ὁ Δ. Δάρβαρης, ποὺ τὸ θεωρητικὸ μέρος τοῦ βιβλίου του τὸ τιτλοφορεῖ «Εἰσαγωγή εἰς τὴν ἐπιστολογραφίαν» καὶ ποὺ στὸ Προοίμιο καὶ τὴν Εἰσαγωγή, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν τελευταῖο ὅρο, χρησιμοποιεῖ ἐπίσης τὸ παράγωγο *ἐπιστολογράφος*,³⁹ στὸ μέρος μετὰ ὑποδείγματα τῶν ἐμπορικῶν ἐπιστολῶν βάζει τοὺς συναλλασσόμενους νὰ μιλοῦν πότε γιὰ τὴ μεταξὺ τους «άλληλογραφία»⁴⁰ καὶ πότε γιὰ τὴν

κοινωνία. Πρακτικὰ Διεθνοῦς Συνεδρίου ἀφιερωμένου στὴ μνήμη τοῦ Κ. Θ. Δημαρεῖ, Ἀθήνα, Ο.Μ.Ε.Δ., 1995, σ. 207-212. Τὰ κενὰ φιλοδοξεῖ νὰ καλύψει τὸ Ἴδρυμα «Θησαυρὸς τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης» (διευθυντῆς Ἀθαν. Ἀναγνωστόπουλος) ποὺ στοχεύει, κατὰ τὴν ἐξαγγελία του, στὴν «ἠλεκτρονικὴ καταγραφή καὶ τὴ διαχρονικὴ ἔρευνα τῆς Ἑλληνικῆς Γραμματείας καθὼς καὶ στὴ δημιουργία μιᾶς βάσης δεδομένων μετὰ τὸ σύνολο τῶν ἔργων τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων». Ἀτυχῶς, παρότι ἔχει εἰσαγάγει στὰ προγράμμάτα του τὴν ἀλληλογραφία Κοραῖ κατὰ τὴν ἔκδοση τοῦ Ο.Μ.Ε.Δ., σ' αὐτὴ τὴ φάση γιὰ λόγους τεχνικοῦς δέν στάθηκε δυνατό νὰ ἱκανοποιήσει τίς ζητήσεις μας.

37. Γ. Δ. Μπαμπινιώτη, *Λεξικὸ τῆς Νέας Ἑλληνικῆς*, Ἀθήνα 1998, σ. 662.

38. *Λεξικὸν τετράγλωσσον*, Βενετία 1757, σ. 114, ὅπου καὶ ἡ παραπομπὴ «Εὐστ. Ἰλ. α). Ὁ Κωνσταντίνου βασίστηκε προφανῶς στὸ *Θησαυρὸ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης* τοῦ Ἑρρίκου Στεφάνου, ποὺ μεταφράζει τὴ λέξη ὡς «*Mutua scriptio*» ἐξηγώντας στὰ λατινικὰ τὸ σχετικὸ χωρίο τοῦ Εὐστάθιου, βλ. τὴν ἔκδοση Λονδίνου, τ. II, 1819-1821, στ. 1873.

39. *Ἐπιστολάριον κοινοφελὲς εἰς χρῆσιν τῶν περὶ τὴν σπουδὴν καὶ ἐμπορίαν καταγινόμενων*, Βιέννη 1808, σ. V, VIII, 1 καὶ passim. Πβ. Φιλ. Ἡλιού, *Ἑλληνικὴ Βιβλιογραφία τοῦ 19ου αἰῶνα*, τ. Α', Ἀθήνα 1997, ἔτος 1808.10.

40. Ὁ.π., σ. 262, 409, 410.

«άνταπόκριση».⁴¹ Είναι ο πρώτος εκδότης επιστολάριου, όσο μπόρεσα να εξακριβώσω, που έχει εισαγάγει τους νέους όρους. "Ενα χρόνο μετά, το 1809, ο Γρηγ. Ζαλίκιογλου στα λήμματα *correspondance, correspondant, correspondre* του Λεξικού του παραθέτει, εκτός από τις άλλες σημασίες (ανάμεσά τους και τὸ ἀνταπόκρισις), αὐτὲς ἀκριβῶς πὸν μᾶς ἐνδιαφέρουν ἐδῶ: ἀλληλογραφία, ἀντεπιστέλλων, ἀλληλογράφειν [sic].⁴² Τὸν ἴδιο καιρὸ ἡ ἀρχαία λέξις ἔχει ἐπανέλθει στὸ προσκήνιο μὲ τὴν καταχώρισή της στὸ Λεξικὸν Ἑλληνικὸν τοῦ Ἀνθιμου Γαζῆ, Βενετία 1809, ὅπου ἀναπαράγεται αὐτούσια ἡ ἐρμηνεία τοῦ Λεξικοῦ τοῦ Γ. Κωνσταντίνου ἀλλὰ συμπληρώνεται μὲ τὴν ἐπεξηγήση «τὸ νὰ γράφῃ ἀμοιβαίως ὁ ἓνας πρὸς τὸν ἄλλον».⁴³ Δὲν γνωρίζουμε κατὰ πόσο συνδέονται μεταξὺ τους οἱ διαδρομὲς πὸν ἀκολούθησε ἡ λέξις οὔτε ἂν ὑπῆρξαν ἄλλοι ἐνδιάμεσοι —πολὺ πιθανοὶ πάντως— σταθμοὶ μεταγωγῆς της ὡς τὸ 1810. "Ενα ὅμως εἶναι βέβαιο, ὅτι οἱ Ἕλληνες λόγιοι, προκειμένου νὰ ἐφεύρουν τὸν ὅρο πὸν θὰ ἀνταποκρινόταν σημασιολογικὰ στοὺς ἀντίστοιχους ξενόγλωσσους, δὲν εἶχαν παρὰ νὰ καταφύγουν γιὰ ἄλλη μία φορὰ στὸν ἐνδογλωσσικὸ δανεισμὸ, στὴν ἀστεϊρευτὴ παρακαταθήκη τῆς ἐλληνικῆς γλώσσας. Καὶ εἶναι περίεργο πῶς ὁ Κοραῆς, πὸν κατεῖχε ὅσο κανένας ἄλλος τὴν ἀρχαία γραμματεία καὶ γνώριζε ὡς λεξικογράφος τοῦ νέου Ἑλληνισμοῦ τοὺς μηχανισμοὺς εἰσαγωγῆς τῆς νεολογίας στὴ γλώσσα, δὲν υἱοθέτησε, ἐπίσημα τουλάχιστο, τὸν ὅρο ἀλληλογραφία. Νὰ ὀφειλόταν ἄραγε σὲ κάποιον εἶδος ψυχολογικῆς ἀντίστασης (κατὰ σύμπτωση καὶ τὰ δύο τελευταῖα λεξικά, τοῦ Ζαλίκιογλου καὶ τοῦ Γαζῆ, τὰ εἶχε ἀποκτήσει λίγο καιρὸ μετὰ τὴν κυκλοφορία τους ἐπιφυλάσσοντάς τους ἀρνητικῇ ὑποδοχῇ⁴⁴ καὶ οἱ συντάκτες τους ἦταν ἢ ἐξελίχθηκαν σὲ ἀσυμπαθεῖ γι' αὐτὸν πρόσωπα⁴⁵) ἢ μήπως ἐπειδὴ διαπίστωνε ὅτι οἱ Ἕλληνες λεξικογράφοι,

41. Ὁ.π., σ. 34, 340.

42. Στὴ δεύτερη ἐκδοσὴ τοῦ 1815 ἔχει ἀπαλειφθεῖ τὸ ρῆμα. Εἶναι ἀπορίας ἄξιο γιὰτὶ ὁ Κουμανούδης προσπερνᾷ ἐδῶ τὸ Λεξικὸ τοῦ Ζαλίκιογλου, ἐνῶ ἄλλοι τὸ μνημονεύει, βλ. π.χ. τὰ λήμματα νεολογία, νεολογισμός.

43. Βασικὸ βοήθημα τοῦ Λεξικοῦ τοῦ Γαζῆ στάθηκε τὸ *Kritisches Griechisch-Deutsches Handwörterbuch* τοῦ J. G. Shneider, β' ἐκδ., Ἰένα-Λιψία 1805, προφανῶς ὅμως εἶχε ὑπόψη του καὶ τὸ Λεξικὸ τοῦ Κωνσταντίνου. Στὰ λήμματα τοῦ πρώτου τόμου καταχωρίζεται καὶ τὸ ρῆμα ἀντεπιστέλλω: «πάλιν ἢ ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως γράφω, στέλλω ἐπιστολὰς εἰς ἐκείνους, οἵτινες μοὶ γράφουσιν, ἀνταποκρίνομαι».

44. Γιὰ τὸ Λεξικὸν τῆς Γαλλικῆς γλώσσης βλ. Ἀλληλογραφία, ἐπιστ. πρὸς Ἀλ. Βασιλείου 10.8.1809, τ. Β', σ. 531. Γιὰ τὸ Λεξικὸν Ἑλληνικὸν ὁ Κοραῆς ἀπὸ τὸ 1810 ὡς τὸ 1815, ὅσο αὐτὸ συμπληρωνόταν μὲ τοὺς ἐπόμενους τόμους, δὲν σταματοῦσε νὰ ὑποδεικνύει στὸν φίλο του Ἀλ. Βασιλείου τὰ «ἀναρίθμητα σφάλματα» καὶ τὰ «πολλὰς ἀμαθείας καὶ ἀκρισίας παραπτώματά» του.

45. Τὸν Ζαλίκιογλου τὸν θεωροῦσε ἐχθρικὰ διακείμενο ἀπέναντί του, καχύποπτος γιὰ τὶς ἐρῆμyn τοῦ ἴδιου κινήσεις του νὰ ἰδρύσει στὴ γαλλικῇ πρωτεύουσα ἐταιρεία λογίων (τὴ γνωστὴ μὲ τὸ ὄνομα «Ἑλληνόγλωσσον Ξενοδοχεῖον»). Γιὰ τὸν Γα-

αντιγράφοντας τις πηγές τους, είχαν δώσει άκρως καταχρηστική έρμηνεία στην αρχαία λέξη (ό σχολιαστής του Όμηρου την όριζε απλώς ως στιχηρούς σύντομους λόγους στους ποιητές με τους όποιους τὰ ποιητικά πρόσωπα ανταπαντούσαν άμοιβαία τὸ ένα στὸ άλλο⁴⁶); "Όπως καί νά εἶναι, ἂν θεωρήσουμε ὅτι ἀτύχησε ἐν μέρει ὁ Κοραῆς στὴν προκειμένη περίπτωση, τὸ 1833, λίγο μετὰ τὸ θάνατό του, οἱ στενοί του συνεργάτες ἀνακοίνωναν δημόσια ἀπὸ τὶς σελίδες τῆς συλλογῆς τῶν Προλεγόμενων, τοῦ ἔργου ποὺ δὲν πρόλαβε νὰ δεῖ ολοκληρωμένο τὸ τύπωμά του, τὴν προετοιμασία τῆς ἔκδοσης «τῆς ἀλληλογραφίας τοῦ διδασκάλου τοῦ ἔθνους».⁴⁷ Ἀραγε στὴν ἔκφραση ποὺ χρησιμοποιήθηκε νὰ ὑποκρύπτεται καὶ ἡ πραγματικὴ ὀνοματολογικὴ προτίμηση τοῦ μεγάλου σοφοῦ; Ἴσως σήμερα αὐτὸ νὰ μὴν ἔχει καὶ τόση σημασία γιὰ μιὰ ἔννοια ποὺ τὸ περιεχόμενό της ἔχει σχεδὸν ὑποκατασταθεῖ ἀπὸ τὸ ἠλεκτρονικὸ ταχυδρομεῖο καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ πληκτρολογημένων μηνυμάτων μέσω τῆς νέας τεχνολογίας. Ἀλλωστε ὁ Κοραῆς μᾶς ἔχει κληροδοτήσει ἄλλες πρὸ χρηστικές, δημοφιλεῖς καὶ πολυσυζητημένες στὸν καιρὸ μας λέξεις, τὸν πολιτισμὸ⁴⁸ καὶ τὸ ἑκατομμύριο.⁴⁹

ΕΜΜ. Ν. ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΤΟΧΑΣΜΩΝ ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΒΟΥΛΓΑΡΗ

ΣΤΟΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ ΤΟΜΟ ΤΟΥ ΕΡΑΝΙΣΤΗ εἶχα δημοσιεύσει ἓνα παρασχόλημα σχετικὰ μετὰ τὴ γαλλικὴ μετάφραση καὶ ἔκδοση τῶν Στοχα-

ζή πάλι, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἀστοχίες τοῦ λεξικοῦ, εἶχε ἀπογοητευθεῖ καὶ ἀπὸ τὸν τρόπο διεύθυνσης καὶ σύνταξης τοῦ περιοδικοῦ Ἑρμῆς ὁ Λόγιος (1811-1814), γιὰ τὴν ἀνάληψη τῆς ὁποίας τὸν εἶχε προτείνει ὁ ἴδιος.

46. *Εὑσταθίου...* Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης Παρεκβολαὶ εἰς τὴν Ὅμηρον Ἰλιάδα, Φλωρεντία 1730, σ. 116 (Ἰλ. Α, 92). Πβ. τὸ λῆμμα ἀλληλογραφία στὸ *Μέγα Λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης* τῶν Liddell-Scott-Κωνσταντινίδη, Ἀθήνα 1929. Ὁ Ἑρρίκος Στέφανος μεταφράζει, ὅπως εἶδαμε, τὴ λέξη: «Mutua scriptio» ἐνῶ ὁ J. G. Schneider: «gegenseitiges Schreiben», ὁ.π., τ. 1, σ. 56.

47. *Συλλογὴ τῶν... Προλεγόμενων*, Παρίσι 1833 [= *Προλεγόμενα* στοὺς ἀρχαίους Ἑλληνες συγγραφεῖς, τ. Α', Ἀθήνα, ἔκδ. Μ.Ι.Ε.Τ., 1984], σ. ε'.

48. Ἀλληλογραφία, ἐπιστ. πρὸς Ἀλ. Βασιλείου 29.3.1804, τ. Β', σ. 154 (ὡς δάνειο τοῦ *Civilisation*). Ὁ Κουμανούδης κατὰ λάθος χρονολογεῖ τὴ γέννηση τοῦ ὅρου ἀπὸ τὸν Κοραῆ στὰ 1829.

49. Ὁ.π., ἐπιστ. στὸν ἴδιο 6.3.1805, σ. 244 (ὡς δάνειο τοῦ ἰταλικοῦ *Μιλλιούριου*), πβ. Κουμανούδης, ὁ.π.